

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ning, da han fornylig holdt rustale i Studenterforeningen. Efter de referater, jeg har haft lejlighed til at se, sagde han, at samtlige klasser i befolkningen var kommet i den situation, som hidtil kun adelen havde kendt; det gjaldt nu for dem alle om, hvorledes de kunne videreføre, bevare og forvalte den indflydelse, de forlængst havde opnået. Hertil svarer, sagde han, at kun meget få mennesker her i landet ejer den brændende, lidenskabelige tro. Mellem Chr. Bartholdy og Aksel Larsen ligger der et stort, smukt lavland, frugtbart og velordnet, hvor folk i grunden hverken er det ene eller det andet, men blot viderefører gode vaner.

Må jeg her indskyde, at jeg ikke har noget imod at godtage den karakteristik af det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans partifæller, at de billedlig talt befinder sig udenfor det frugtbare lavland. For mig må man også gerne betragte deres opholdssted som en bjergtop. Det er i så fald en gold tinde, omblæst af vinde fra øst, et sted, hvor man ydmygt bøjer knæ med ansigtet vendt mod kommunismens Mekka, givende agt på de skiftende profeters skiftende lære og velsignende alt deres væsen og alle deres gerninger — også når de kører kampvogne i stilling mod strejkende arbejdere i Berlin.

Medens jeg er ved dette billede, kan vel dertil føjes, at der i det lavland, Arne Sørensen taler om, findes mosestrækninger, hvor retsforbundets talsmænd færdes som lokkende lygtemænd — som det har vist sig ved de to sidste valg: under overhængende risiko for i ensomhed at blive opslugt af mosedyndets bundløshed.

Men er billedet af det frugtbare lavland, hvor alt synes såre godt, nu også rigtigt? Mon ikke Arne Sørensen, der selv engang var en rygende utilfreds himmelstormer, har ladet sig inspirere for meget af det idylliske Danmarksbillede, Sam Goldwyn har tegnet i filmen om H. C. Andersen?

Det er rigtigt, at der er sket meget, som har borttryddet fattigdom, slettet skel og skabt en rankere menneskelig holdning. Men lad lavlandet være aldrig så smukt og frugtbart; der er dog mange mørke pletter endnu, som det er vor opgave at fjerne.

Under den valgkamp, som ligger bag os, blev der fremsat mange mærkelige påstande

om, hvad man kunne vente sig, hvis socialdemokratiet atter blev regeringsparti. Der ville blive inflation og varemangel, voksende arbejdsløshed og hærgende skatteplyndring. Restriktioner ville florere og rationeringer blive genindført. Erhvervslivet ville blive underkastet tvangsregimente, og vi hørte også de gamle toner om socialdemokratiet som et parti, der vil gøre staten til menneskenes altbeherskende tyrann. Man opfandt endog et nyt skræmmende og skrækindjagende begreb: „norske tilstande“ — i relation til den nye norske prislov.

Må jeg her gøre et lille sidespring.

Jeg havde lejlighed til søndagen før valget at høre den daværende statsminister, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, tale i radio og lagde mærke til, at også han interesserede sig — ikke varmt, men stærkt kritisk — for forholdene i Norge. Det var tydeligt, at han forsøgte at give lytterne det indtryk, at arbejderpartiets styre i Norge havde været den rene fiasko, og at dette skulle tjene til at stille hans egen regering og dens velsignelsesrige gerninger i relief. Jeg vil gerne rent ud sige, at denne form for propaganda, udfoldet af landets daværende statsminister, gjorde et forstemmende indtryk og vidnede om en noget begrænset taktfølelse i forbindelse med det nordiske samarbejde, som vi alle sætter højt. Mon ikke det ærede medlem kunne få sagt lytterne, hvad han ville, uden at gribe til et sådant middel?

Og så skal jeg iøvrigt se bort fra, at både de danske og i mandags også de norske vælgere jo helt gjorde det ærede medlems ord til skamme. Som vi i socialdemokratiet glæder os over vor egen valgsejr, er vor glæde ikke mindre over den uventet store tilslutning, det norske arbejderparti har opnået. Der er her tale om en fællesnordisk linie, som kan tjene til overvejelse for dem, der forlyster sig med at spå socialdemokratiets snarlige undergang og fallit.

Jeg ved ikke, om ophavsmændene til socialistforskrækkelseskampagnen selv troede på den. I hvert fald gav den et fordrejet og usandt billede af socialdemokratiets hensigter. I den politiske udtalelse, der blev vedtaget på socialdemokratiets kongres i juni, og som angav den politik, vi gik til valg på, hedder det i en af de første sætninger: „Midtpunktet for al socialdemokratisk politik er mennesket“. Det er klart,